

Mina skolor

Aldrig för hade jag varit så nervös, men samtidigt så förväntningsfull som när jag skulle börja i första klass, Uvaskolan. Jag kommer ihåg hur jag gick med mina föräldrar som nog var minst lika nervösa som jag, ned för den steniga vägen en hyggligt varm augustidag. När far öppnade grinden till skolan fick jag för första gången se mina allra första skolkamrater. Det var en livlig stämningen bland alla föräldrar och barnen. Det bjöds på kaffe, bullar och saft och mycket annat som för det mesta dels föräldrarna gottade i sig. Väl efter mina föräldrar hade hälsat på mina nya fröknar sprang jag bort till lekplatsen där alla andra förstaklassare lekte. Där efter gick allt så fort. Innan jag ens visste av det, så gick jag på mellanstadiet. Visst kände man sig en aning äldre, men fortfarande var man ett barn. Uvaskolan hade jag lämnat bakom mig, med en massa roliga minnen. Nu var det Lillåvaskolan som gällde med Pog, fotboll och kompisar. På lektionerna var det aldrig en tyst stund. Alltid fanns det någon som kom på något nytt ståhej. Men jag fann min fridplats. Från vårt klassrum, från min bänk, från min stol hade jag nog den finaste utsikten en fjärdeklassare kan ha, ja, jag kände mig som en kung, med en utsikt över fotbollsplanen och idrottshallen och alla träden, den branta, gräsiga backen, som var vackrast när det hade rengnat lite lätt på kvällen innan. Då var det ett rent nöje att gå till skolan, bara för att få sitta på en sådan plats. Men då kom dagen då läraren hade bestämt sig för att flytta runt alla eleverna, eleverna som protesterade medan andra jublade. Själv grät jag nästan.

Och då så gick man i sjätte klass i Lillån. Man var störst utav de minst och man kunde nästa smaka makten i munnen. Det enda problemet var att man nästan var som en hyena. Man skrattar tills lejonen kommer. Högstadiееleverna. På rasterna fick vi lov att springa upp i högstadiееlevernas kafeteria och köpa godis. Jag var beroende utav klubbtor, helst köpte jag de som färgade av sig på tungan. Hur som helst, en rast när jag precis hade köpt klubbtor kom en nia förbi. Han frågade om han kunde få en utav mina klubbtor. Jag frågade vad jag skulle få utav han. Med ett leende på läpparna svarade han: -skydd. Givetvis så gav jag honom tre klubbtor. Då var man en hyena som hade blivit adopterad utav lejonen, aldrig vetande när de skulle bli hungriga. Men då kom tiden då mina föräldrar beslutar sig för att skilja sig. Mor bestämde sig att flytta till Rosenviken, och far till Eden. På så sätt skulle jag senare möta min nuvarande klass i Varaskolan. Men fortfarande en termin kvar med min gamla klass i Lillån. Den terminen var nog den bästa jag upplevt i mitt liv än så länge. Sent in på terminen så var det inte så mycket läxor och man kunde bara ta det lugnt. En sådan stämning kommer jag nog aldrig mer att få vara med om. Det går heller inte att beskriva. Det är något som inte kan skrivas ner på blad eller tryckas ner på ett tangentbord. Det finns inget ord som kan beskriva en sådan stämning.

Då lade jag mig helst ner på den gräsiga kullen, kände mig lite grann som tjuren Ferdinand, medan det andra alternativet, fotboll, inte tilltalade mig så mycket just då. Inte heller de andra fotbollsnördarna valde att sparka boll. Skolavslutningen och det efterlängttade sommarlovet närmade sig med hast. Nu finns det inget skolarbete kvar, utan nu skulle lådorna rensas, bänkarna tvättas och flyttas till en annan sal. Självklart var det vi elever som skulle flytta och göra allt jobb. Skolavslutningen var nu framme i vårt klassrum. Jag och mina klasskamrater hade samlat ihop pengar till en stor bukett till våran lärare och hans hjälpassistent.

Hjälpassistenten hade gråten i ögat och halsen när hon tog emot buketten som jag fick äran att ge. Alla sade adjö och önskade en trevlig sommar.

Sommaren det året var skapligt och jag hade inte tråkigt. Men en vecka innan jag skulle börja i högstadiet, sjunde klass i Varaskolan, fick jag fjärilar i magen. Jag hade inte tänkt på det innan så hemskt mycket men nu när det var dags att köpa lite nya kläder för första skoldagen så slog det mig. En helt ny, okänd skola, en helt ny okänd klass, nya okända lärare.

Då kom dagen då jag och min bror var tvungna att möta en helt ny värld.

Gelépudding var mer fast än vad mina ben var den dagen. Hjärtat bankade vilt innan jag ens sett skolan. Jag hade tagit skogsvägen bakom idrottshallen och gick upp för trapporna bredvid fönsterna till uppehållarn. Jag såg alla människor som är precis lika nervösa som mig men ändå så verkar de så avslappnade, så lugna. Medan jag kollade på allihopa undrade jag "vilka utav dessa kommer att vara mina klasskamrater de närmaste tre åren?"

Under hela min låg och mellanstudie tid hade jag aldrig varit ensam, hade alltid haft en kompis vid min sida. Aldrig hade jag känt mig så ensam som jag gjorde nu.

Jag fick veta att jag skulle ner i matsalen tillsammans med alla andra sjunde klassare.

Där höll rektorn och vicerektorn tal men jag lyssnade inte utan spionerade fortfarande på alla elever. Jag hade fått veta att jag skulle börja i 7A och gå till en sal där jag äntligen skulle få träffa mina klasskamrater. Om jag hade fått välja så hade jag nog valt att gå hem.

Då träffade jag en som frågade: - Ska du börja i 7A?

Nervöst kunde jag bara svara med ett simpelt: - Aa.

Tillsammans gick vi in i salen där vi skulle ta klassfoto. Där fick jag se alla elever i 7A.

Det var en präktig klass med en massa nya ansikten. Jag talade inte direkt med någon, utan satt där under min nervositet och undrar hur detta ska gå till. De första veckorna kände jag mig ganska ensam, men sakta, sakta gled jag in i den nya världen jag har klivit in i.

Innan jag ens hann uppfatta det så hade jag en massa nya kompisar, inte bara i min klass utan i hela skolan. Jag hann inte heller uppfattat allvaret i att göra läxorna, eller att komma i tid i högstadiet, vilket gjorde det ganska så jobbigt i åttan då jag var tvungen att ta igen allt. Jag tror att en del lärare fick en ganska dålig bild utav mig då jag inte skötte mig som man borde i sjuan. Men i åttan då man börjar med betygen började jag tänka på gymnasiet. Om jag skulle komma in eller inte, med de ganska halvtaskiga betyg jag hade. Under min tid som jag gick i sjunde klass lekte jag bara, tog ingenting på allvar. Jag tycker att det är ett under att jag står vart jag står idag så som jag slarvat i sjunde klass. Nu medan jag sitter och skriver detta tänker jag på hur det kommer bli när jag börjar gymnasiet. Kommer det att bli samma sak som att börja sjuan igen? Eller kommer jag att hantera det på ett bättre sätt? Jag har inte direkt något stort präktigt minne från hela högstadiet, åtminstone inga trevliga. Jag kan nöja mig med att jag har fått en massa nya kompisar.